

Crítica teatre

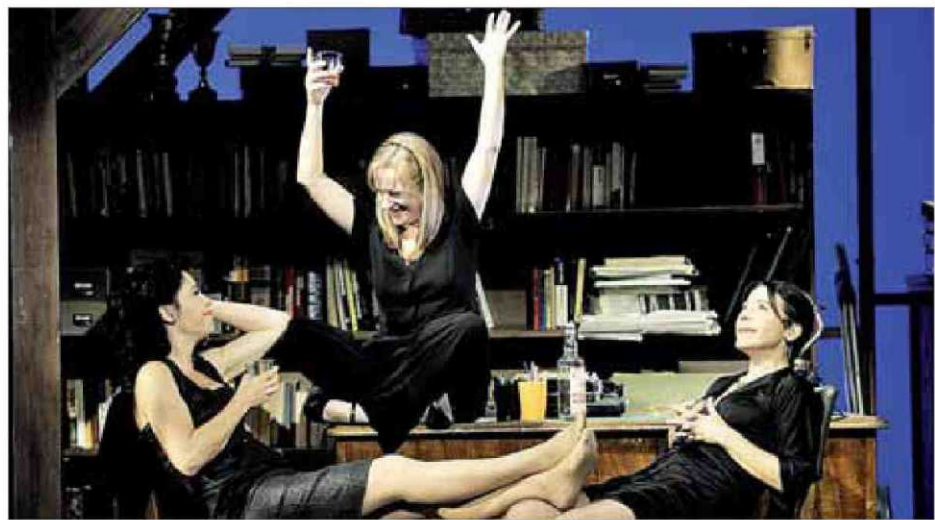
Francesc Massip

Aquelarre familiar

Agost

De Tracy Letts, direcció de Sergi Belbel.
Sala Gran del TNC. 25 de novembre.

Primera campanada als teatres públics d'una temporada que havia començat tan rancallosa. Agost és una obra ambiciosa i ben construïda, un fresc imponent no només de la societat americana actual per l'argument ancorat al *midwest* dels Estats Units, ans de la família occidental, pilar de la societat judeocristiana que, enquistada durant segles sota la màscara de l'aparença, es desvetlla farcida de bubons i podridura a la primera dissecció. L'obra de Letts interessa per l'amplitud de registres que desenvolupa, del drama psicològic a la tragèdia larvada que esclata amb esquitxos de comèdia i tics melodramàtics. Presenta una trama que afecta moltes instàncies de les relacions humanes, amb una varietat de registres que proporciona a l'espectador distracció i gaudi al llarg de les més de quatre hores de durada. El funeral del pare reuneix la dispersa família a la casa pai-

German, Renom i Vilarasau, les tres germanes ■ DAVID RUANO

ral, un contenidor on es van acumulant les tensions vitals de cadascun dels membres fins a convertir l'estança en una olla de pressió. Oficia la cerimònia de dir-se les veritats, la matriarca vídua, que sotmet les filles i gendres a la causticitat de la seva agra llet. Un paperàs que encarna Anna Lizaran amb descomunal autoritat, capaç d'anar descobrint la sinuosa complexitat del personatge que no pot tirar endavant perquè no pot deixar de mirar enrere. Compulsiva consumidora de pastilles, refugi de la seva infelicitat, es manifesta amb un com-

portament cada cop més extravagant, amb actituds que la porten de la letargia a la irritació, amb pertorbacions d'enteniment i de parla. Lizaran transita per aquest territori liminar del personatge i posa en marxa un ric ventall de recursos expressius, amb mirades esmaperdudes que freguen la demència senil i d'altres de glacials que travessen els seus interlocutors, amb paraules feridores d'una crueltat gens maternal o amb embarrussaments i mots en patinatge lliure, d'un quequeig malaltís que l'actriu decanta ara cap al patetisme, ara cap a la comicitat

més descordada. En el turbulent aquelarre l'acompanyen un trio espantat: Emma Vilarasau, Rosa Renom i Montse German, les tres filles que han estat víctimes dels rigors familiars, i un nodrit conjunt d'intèrprets sensorials. El vestuari és anodí i equivocat, mentre que l'escenografia exhibeix un enginyós mecanisme per passar de l'exterior a l'interior d'un habitatge, del qual es mostren tots els racons. Belbel ha dirigit amb eficàcia el conjunt, amb aquella fórmula infal·lible per construir un èxit: agradar a tothom i arribar al gran públic.